

Ma délután 17 órától, városi megemlékezést tartottak a trianoni békediktátum 95. évfordulóján. Az emlékező beszédet Jónás Kálmán önkormányzati képviselő mondta. A műsort, a Hőgyes Endre Gimnázium és szakközépiskola diákjai mutatták be, közreműködött még a Zichy Géza Zeneiskola Ifjúsági Fúvószenekara. Az emlékezés koszorúzással ért véget, amire a fellépőkön és a koszorúzókon kívül csak néhány ember volt kíváncsi.

Most következzen Jónás Kálmán emlékező beszéde:

"Szeretettel köszöntök mindenkit, aki eljött ide és fontosnak tartotta, hogy a magyarság legnagyobb tragédiájának az emléknapján együtt fejet hajtsunk és emlékezzünk a 95 éve aláírt gyalázatos trianoni békediktátumra. Külön megtiszteltetés a számomra, hogy annál az emlékműnél beszélhetek, amelyet 1927-ben a háborús hősök emlékére közadakozásból építettek és Vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó adott át a városnak.

Igen, már 95 éve szakították darabjaira a kárpát-medence szerves területi egységét, veszítettük el területünk több mint kétharmadát, lakosságunk 64 százalékát. Gazdaságunk elvesztette ásványlelőhelyeit, erdeit, szenét, olaját, érceit, szinte minden nyersanyagát. Jól működő gazdasági kapcsolatok szűntek meg. A termelő elvesztette piacát. Nyersanyag-lelőhelyek maradtak gyárok, üzemek nélkül. Utak, vasutak futottak a semmibe, településeket vágtak ketté, történelmi városainkra, falvainkra, műemlékeinkre kezdték el farigcsálni az idegen nyelven készült táblákat. Mindezek mellett persze Magyarországot súlyos hadisarc megfizetésére is kötelezték. Ne feledjük: Ha a románoknak kicsit is jobban sikerül a tárgyalás, akkor itt, a hajdúszoboszlói városházán is román zászló lengene a székely lobogó helyett.

Trianon büntetés. Egy nemzet büntetése, olyan bűnért, amelyet el sem követett. Az I. világháborúba belesodort, nem is szuverén állam népét bünteti kollektívan. Trianon itt él velünk. Itt él bennünk. A magyarok pesszimizmusában, görcsösségében, fél-lelkességében, megtorpanásában. Trianon beleivódott zsigereinkbe, mindannyiunk szíve mélyén gyökerező fájdalom ez. Egy olyan országban élünk, amelynek 95 éve levágták karjait, levágták lábait. Megnyomorították, nehogy fel tudjon állni valaha is. Azok tették ezt velünk, akiket évszázadokon át védelmeztünk minden keletről jött támadástól. A Csonka-Magyarországról így ír Babits Mihály:

„Rájövök, hogy nem is tudok pontosan visszaemlékezni a csonka ország formájára, holott milyen tévedhetetlenül látom magam előtt ma is a régi, nagy Magyarországot. (...)

Magyarország áll előttem megint, de nem a csonka, hanem az igazi, a történelmi Magyarország, a kerek, ép vonal, amely gyerekkorom óta belém idegződött... Szinte szerelmes voltam ebbe a vonalba, ez volt az első szerelmem... S amint elképzelem ezt a gyönyörű, élő testet, első szerelmemet, megint elfog a kínzókamrák hangulata". (Babits Mihály: Keresztül-kasul az életemen. Budapest, 1939. 182.o.)

Ennél talán még súlyosabbak azok a következmények, melyek magukat a magyarokat sújtották és sújtják mind a mai napig. Egyik napról a másikra ellenségekké váltak a saját lakóhelyükön, mindenféle beolvasztási kísérletnek lettek az alanyai, nyelvükért, vallásukért, nyelvhasználatukért, sokszor a pusztá létükért naponta meg kellett és meg kell küzdeniük. A szlovák törvény, amely kizárja a magyar-szlovák kettős állampolgárságot, a leszerelt, lefűjt magyar nyelvű helység és utcanév táblák, a Délvidéki magyar verések csak azért, mert használni merik az anyanyelvünket, vagy a román parlament előtt most lévő törvényjavaslat, amely alapján ünnepnek nyilvánítanak június 4-ét, nem a múlt történései, hanem a jelen fekete lapjai, a velünk élő Trianon.

1920-ban családokat szakítottak szét. De ne higgyük, hogy ez csak régen történt így! Most is itt van közöttünk egy olyan család, amelyikben a családfőt – magyar állampolgárként – azért utasították ki öt évre Romániából, mert fel merte emelni a hangját Székelyföld területi autonómiája érdekében. Érezzük a súlyát ennek! Az egyik Európai Unió állam polgárát egy másik Európai Unió államból, a XXI. században. Egy olyan jog, a kisebbségek önrendelkezési jogának védelmében állt ő ki, amely deklarálta az Európai Unió egyik legfontosabb alapértéke. Persze csak a szavak szintjén. Mert ami járt dél-Tirolnak, ami járt a spanyol autonóm közösségeknek, ami járt a finnországi svédeknek, az nem jár a Székelyföld magyarjainak. Azt hihetnénk a józanész szabályai szerint gondolkodva, hogy a magyar külügy tiltakozott az ő kiutasítása ellen, de nem. Nem hívták be a nagykövetet, nem küldtek jegyzéket. Csend volt, a cinkosság csendje.

A magyar politika irányítói megalkuvó és hazaáruló módon nem csak a hallgatásukkal, hanem többször tevőlegesen is maguk utasították vissza a szerződés felülvizsgálatát. Hruscsov Kárpátaljai népszavazási ajánlatából nem kért Kádár, de Raffay Ernő történész szerint a módszerváltástól legalább fél tucat olyan komoly történelmi lehetőségünk volt, hogy korrigálni tudtuk volna a trianoni békediktátumot, de kormányaink nem mertek vagy nem akartak élni ezzel, sőt még a vétőjogukkal sem, amikor az utódállamok is csatlakozni akartak a nemzetközi szervezetekhez.

Hogyan lehetne begyógyítani a Trianonban ejtett sebet? Drábik János, a Trianon Társaság vezetője szerint úgy, hogy Európa döntéshozói véget vetnek a magyar nép hátrányos megkülönböztetésének és a kettős-mérce alkalmazásának. A magyar népnek, nemzetnek, államnak is jár, hogy figyelembe vegyék a nemzetközi jogban alkalmazott történelmi elvet. Neki is jár, hogy figyelembe vegyék az etnikai határok elvét. S ha egyik sem lehetséges, akkor figyelembe vegyék az önrendelkezés elvét, amely nem a globális, kozmopolita demokráciához, hanem az érdemi demokráciához és az Európai Unió alapvető értékeihez, elveihez tartozik. De mit is várunk: az akkori antant vezető országai ma az Európai Unió vezető országai, a kisantant államai közül pedig kettő egyszerűen nem létezik.

A történelemkönyvek vonatkozó fejezeteiből fontos tényeket hagytak ki, vagy éppen ferdítettek el. A tanítás korlátozott, és csekély információkat közölt, és közöl ma is legnagyobb nemzeti katasztrófánkról. Wass Albert, Trianon áldozatává vált irodalmárunk munkásságát ma már ugyan megtalálhatjuk a könyvesboltok polcain, de rehabilitálása mind a mai napig nem történt meg. Neves költőink, íróink – többek között József Attila, Reményik Sándor, Babits Mihály –

kiadott köteteiből sokáig hiányoztak a Trianonról szóló művek. Az oktatás, a magyar nyelvű egyetemek nagyon fontosak az odakint rekedt honfitársaink megmaradásának szempontjából. Itt szeretném megköszönni a Hőgyes Endre Gimnázium és Szakközépiskola diákjainak, felkészítő tanárainak, hogy részt vesznek ezen a megemlékezésen és felajánlásukkal segítik az emlékezést!

Mit is tehetünk mi Trianon felszámolásáért? Gyermekeinkkel ismertessük meg a valós eseményeket! Ne románozzuk le a székelyt, ne szlovákozzuk le a felvidékit! Kiránduljunk az elszakított területekre, a gyönyörű tájakra, történelmi emlékhelyeinkre, beszélgessünk az ott élőkkel! Támogassunk minden olyan karitatív, kulturális vagy bármely más kezdeményezést, amely a külhoni magyarság megmaradását és gyarapodását segíti! Aztán ha ezek megvannak, gyakoroljunk nyomást választott képviselőinkre, hogy végre kompromisszumok és megalkuvás nélkül képviseljék a magyar érdekeket, hisz ahogy telnek az évek, évtizedek, a beolvasztási törekvések miatt a szórványban, de a tömbben élő magyarság létszáma is folyamatosan csökken, és nem lesz kiért visszasírni elvesztett hazánkat.

Amikor legutoljára 56-ban összefogott a magyarság, akkor azok, és az ők gyermekei mentek az első sorokban, akik még kórusban szavalták nemzeti imádságunkat:

„Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában, hiszek egy isteni örök igazságban, hiszek Magyarországot feltámadásában!”

Nézzünk magunkba! Mi valóban hiszünk egy Istenben? Hiszünk egy hazában? Hiszünk egy isteni örök igazságban? Mert csak így bízhatunk Magyarország feltámadásában!

Köszönöm, hogy meghallgattak!”

Megemlékezés a Nemzeti Összetartozás Napján

Írta: Buzási László

2015. június 04. csütörtök, 21:10

Megemlékezés a Nemzeti Összetartozás Napján

Írta: Buzási László

2015. június 04. csütörtök, 21:10

Megemlékezés a Nemzeti Összetartozás Napján

Írta: Buzási László

2015. június 04. csütörtök, 21:10

Megemlékezés a Nemzeti Összetartozás Napján

Írta: Buzási László

2015. június 04. csütörtök, 21:10

Megemlékezés a Nemzeti Összetartozás Napján

Írta: Buzási László

2015. június 04. csütörtök, 21:10

Megemlékezés a Nemzeti Összetartozás Napján

Írta: Buzási László

2015. június 04. csütörtök, 21:10

www.szoboszloihirek.hu Minden jog fenntartva